

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a JUDr. Milana Podhrázkého v právní věci **žalobce: V. D.**, nar. , t.č. , proti **žalovanému: ředitel Věznice Příbram**, P.O. BOX 1, 261 15 Příbram, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2011, o uložení kázeňského trestu,**

t a k t o :

I. Žaloba s e o d m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce žalobou doručenou dne 24. 1. 2012 Okresnímu soudu v Příbrami napadá shora uvedené rozhodnutí žalovaného, kterým mu byl podle ustanovení § 46 odst. 3 písm. g) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 169/1999 Sb.“), uložen kázeňský trest „celodenní umístění do uzavřeného oddělení na 5 dnů.“ Žalobce především žádá, aby byl zproštěn uvedeného trestu, neboť, jak uvádí, kázeňský přestupek spáchal v důsledku intrik spoluvězňů.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě především konstatoval, že žalobce v průběhu celého kázeňského řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by zmírnily nebo vyvrátily skutkovou podstatu spáchaného kázeňského přestupku. I přes řádné poučení si žalobce nepodal proti rozhodnutí o uložení kázeňského přestupku stížnost.

Krajský soud v Praze předepisuje, že k projednávání žalob proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu jsou příslušné soudy ve správním soudnictví (srov. nález Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08). Ustanovení § 76 odst. 6 zákona č. 169/1999 Sb. sice uvádí, že k rozhodování o žalobách proti rozhodnutí podle tohoto zákona je příslušný okresní soud, v jehož obvodu bylo napadené rozhodnutí vydáno. Toto ustanovení však bylo s účinností od 1. 1. 2003 nepřímou novelizováno zákonem č. 150/2002 Sb., soudním řádem správním (dále jen „s. ř. s.“), přičemž věcná i místní příslušnost zdejšího soudu je dána ustanovením § 7 uvedeného zákona.

Následně proto zdejší soud přistoupil k hodnocení, zde je podaná žaloba přípustná a věcně projednatelná, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není, a nezbyvá tedy, než žalobu odmítnout.

Předně je nutno uvést, že podle § 5 s. ř. s., se lze ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soudní řád správní tak

důsledně zavádí žalobní řízení, kdy soudní ochrana nastupuje teprve poté, co jsou vyčerpány možnosti nápravy nezákonného nebo vadného rozhodnutí prostředky správního řízení. Nevyčerpá-li přitom žalobce řádné opravné prostředky, je to za podmínek stanovených v § 68 písm. a) s. ř. s. důvodem nepřipustnosti žaloby.

Podmíněnost vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení před podáním žaloby k soudu je nutno vnímat jako provedení zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. To znamená, že účastník správního řízení musí zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve své procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní přezkum správních rozhodnutí je totiž koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivně veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2005, čj. 2 Afs 98/2004-65, č. 672/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Taková úprava není samoučelná a má zásadní důvody. Jak v tomto ohledu mimo jiné konstatoval Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 16. 11. 2004, čj. 1 As 28/2004-160, č. 454/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz) „poskytnutí ochrany právům před správním soudem je původní ochranou ve věcech porušených nebo ohrožených subjektivních oprávnění a povinností veřejnoprávního charakteru; jejím cílem je zjištění, zda činností veřejné správy bylo či nebylo porušeno právo. Tento přístup se logicky odráží i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (...). Tvrzení o tom, že správní rozhodnutí nesprávně zasáhlo do právní sféry žalobce, v sobě zahrnuje předpoklad, že takové rozhodnutí je v právní moci, ať již po vyčerpání všech řádných opravných prostředků či bez jejich využití, jestliže je právní řád nepřipouští. Vedle toho v souladu se zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“ by každý měl aktivně a důsledně dbát svých práv již v řízení před správním orgánem a teprve poté, kdy je jeho snaha bezvýsledná, obracet se na soud. Klade se tak důraz jednak na respektování požadavku procesní ekonomie, neboť je-li tu otevřena právní možnost nápravy nezákonnosti vyšší správní instancí, není věcný ani právní důvod předkládat věc *in foro*, jednak je zdůrazněna nutnost aktivity subjektů veřejnoprávních vztahů při ochraně jejich subjektivních oprávnění.“

Z ustanovení § 46 odst. 2 zákona č. 169/1999 Sb. vyplývá, že za kázeňský přestupek lze odsouzenému uložit kázeňský trest. Kázeňský trest se neuloží, jestliže samotným projednáním kázeňského přestupku s odsouzeným lze dosáhnout sledovaného účelu.

Podle ustanovení § 52 téhož zákona má pak odsouzený právo do 3 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podat proti němu stížnost. Odkladný účinek má jen stížnost proti uložení kázeňského trestu propadnutí věci (odst. 1). O stížnosti rozhodne do 5 pracovních dnů od jejího podání ředitel věznice nebo k tomu zmocněný zaměstnanec Vězeňské služby (odst. 3).

V projednávané věci z připojeného správního spisu především vyplývá, že žalobci bylo oznámeno a doručeno rozhodnutí o uložení kázeňského trestu dne 12. 9. 2011. Ačkoliv rozhodnutí obsahuje řádné poučení o možnosti podat stížnost, žalobce tak v zákonné lhůtě (tedy do 16. 9. 2011) neučinil.

Za těchto okolností tedy nelze podle Krajského soudu v Praze považovat podmínku vyčerpání opravných prostředků ze strany žalobce za splněnou, neboť žalobce nevyužil možnosti brojit proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu stížností (tedy řádným opravným prostředkem předvídaným zákonem č. 169/1999 Sb.). Soud tedy v projednávané věci dospěl

k závěru, že podaná žaloba je podle § 68 písm. a) s. ř. s. nepřijatelná, a takovou žalobu je tedy třeba odmítnout za užití § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. května 2012

JUDr. Věra ŠIMŮNKOVÁ, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost :
Božena Kouřimová